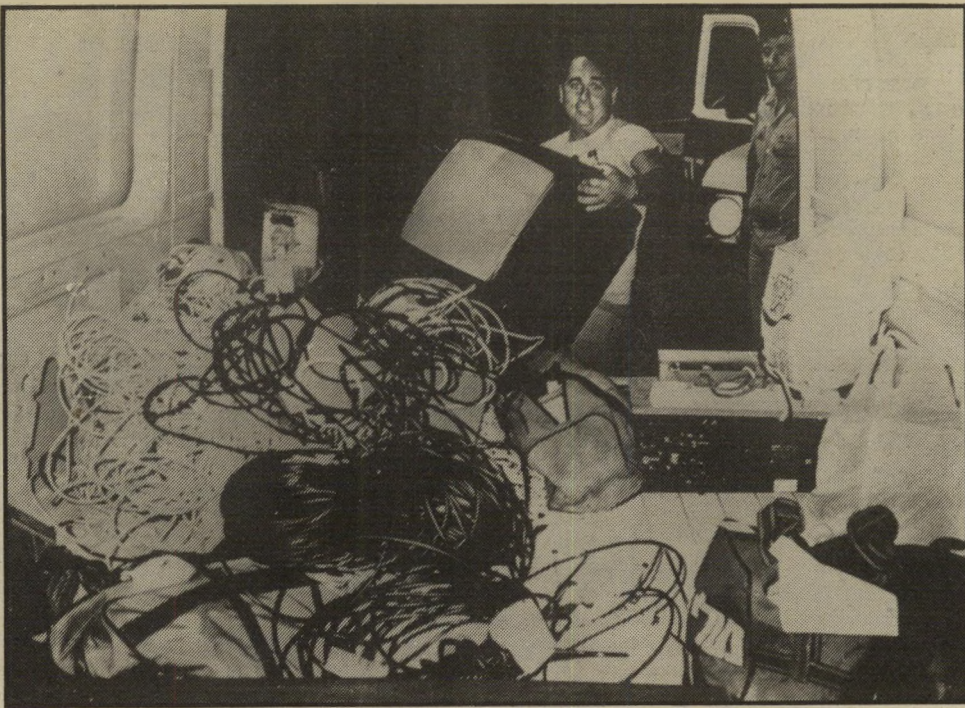

תחנה אחת חוסלה: פקיד מוציא את המכשיר. בעוד שעה תשדר שוב

איד נשמע הרעיון שחברי מאפיה בארצות-הברית יתחילו לשלם מס-ערר-מוסף ומס-הכנסה על הכנסות מוצהרות מגניבות? בארצות-הברית זה עוד לא קרה, אבל בארץ זה כן קורה, בימים אלה ממש. הם אומנם אינם חברי-המאפיה, והם ייעלבו עד עימקי נישמתם מן ההשוואה, אבל, כמו במאפיה, יש להם אירגון-גג, הם פועלים תוך עזרה הדדית ראויה לציון, יש ביניהם פושעים פליליים לשעבר, ועליפי החוק של היום, הם גונבים. זאת עובדה שאי-אפשר להתכחש לה, למרות דיבריהם, שהם מוכנים ככל רגע לשנות את הסטאטוס, אם רק יאפשרו להם.

עושים כסף בקלות

אלה הם בעלי תחנות הטלוויזיה בכבלים, הגונבים כחנות חוצות זכויות-יוצרים והכובשים לעצמם מקום של כבוד בתרבות-הפנאי של המוני ישראלים.

כיום פועלות בארץ בערך 250 תחנות-שידור פיראטיות. יש להן 150 אלף מנויים ומחזורים של מיליוני דולארים בשנה — זאת עוצמה בלתי-מכוללת. בעוד שחלקים ניכרים של הארץ נופלים במהירות מסחרת ברשת הכבלים, צץ במוחו של ח"כ מאיר שטרית רעיון: אולי כדאי להגיש הצעת-חוק-טלוויזיה-בכבלים לעריי הפיתוח בלבד?

ועדת-הכלכלה של הכנסת, בראי שות ח"כ אליהו שפייר, הגיעה גם היא למסקנה כי הרעיון הוא לא רע, ובעצם כדאי להחיל אותו על כל חלקי הארץ. אמנון רובינשטיין דחה וידו, הוועדה ישבה על המדוכה בכוכבי-ראש, עד שסוף-סוף, בחודש האחרון, נולד הילד. אך זה היה ארבע שנים מאוחר מדי. מפני שעל גנות השיכונים בעריי-הארץ כבר נקבעו עובדות, נוצרו נורמות, ואנשים שהחוק אינו מרתיע אותם התחילו לראות כסף, הרבה כסף.

כסף זה נעשה בקלות. לא בזכות תוכניות בתחומי הבידור והמוסיקה, האמנות, התרבות והספורט. לא בזכות סרטי-עזרה ותוכניות-הדאמה, ולא בזכות חדשות מקומיות בהפקה עצמית, כפי שהיתה רוצה לראות ועדת הכלכלה של הכנסת — אלא בזכות סרטים, ועוד סרטים ועוד סרטים. שלושה-ארבעה סרטים ליום.

הצופים מעדיפים את הסרטים על פני תוכניות התעודה והמלל המשוו דרות בטלוויזיה הירושלמית, ואת המני-גינה הוותיקה של א-אפשר להפסיק.

אנחנו נמשיך לשדר!

אל בל עכשיו באה הכנסת וחוקקה חוק. הארץ תחולק ל-15 עד 25 איזורים. יהיו מיכורים. המיכורים יהיו פתוחים ובעלי האמצעים, היכולת האירגונית, הידע, הנסיון המיקצועי, אשר לא הורשעו בעבירות שיש בהן קלון, הם שיזכו. הסיכוי של בעלי התחנות, שלקחו את החוק בידים

בארבע השנים האחרונות, הוא לא מן הטובים. **כבר עכשיו** כולם יורעים שדדי-ראין ומוטורולה יקבלו את המיכורים. או חבל על הנייר, אומר אברהם. הוא מסרב להודות בשמו המלא עד שישתכנע שיש לו סיכוי הוגן, כדבריו, לזכות במיכור.

מה יקרה אם לא יזכה? פשוט מאוד: נמשיך לשדר. יבואו לנתק? או שיי נתקו, אנחנו למדנו לחיות עם זה. השאלה היא איך יחיו עם זה בעלי הוויכיונות? זאת הבעיה שלהם. אנחנו נילחם על הפרנסה שלנו.

נשמע פשוט מאוד, אבל רווי חומר-נפץ. מעין הכרזה על מילחמת-הכבי-ליס-הראשונה.

ובמילחמות יש לאברהם כבר נסיון רב. מאז התחיל את העסק של הכבלים הוא נלחם עם משרד-התיקונות, עם בעלי זכויות-היוצרים ובעלי בתי-הקולנוע, עם חברות-השמירה והחוק, אחרי כל המאבקים האלה הוא עדיין בעניינים, משרד ומרוויח לא רע. כי ביתניים שום דבר לא השתנה.

שודדי-הים של גלי האתר

אברהם הוא צעיר נאה וגבוה. הוא עובד בשיתוף עם עוד אברהם אחר, קשיש יותר ונוטה להשמנה. כבר שבע שנים הם ביחד, לכבלים הגיעו אחרי שפיתרו אותם מעבודתם, ומכיוון שלא רצו לעבוד בבניין, כיום אין להם בעיות פרנסה: אני מרוויח טוב מפני שאני לא משלם מיסים. אומר אברהם הקשיש וממשיך לנתח את המצב: אם הייתי פועל לפי החוק, הייתי משלם חלק קטן מס וחלק הייתי עושה הוצאות, כמו כולם, וגם הייתי מרוויח טוב.

אברהם-את-אברהם אולי לא משל-מים מיסים על כל הרווחים שלהם, אבל קבלות על פירוטומת וצידוד הם נותנים — ומס-ההכנסה מקבל. לדיכורי אורי שטרית, בעל תחנת-כבלים גדולה בקריות במפרץ חיפה, נמצאת ברשותו תעודת-עוסק-מורשה, כשהעיסוק המצויין בתעודה הוא: בעל תחנת כבלים. מסתבר שלכסף אין ריח. יד אחת מוציאה אל מחוץ לחוק, מגנה, אוסרת, מטילה קנסות כבדים — ויד שניה לוקחת.

עם ריבית והצמדה

אם תקום פעם ועדת-חקירה כדי לבדוק כיצד מתקיימת בראש חוצות, זמן כה רב, תופעה האסורה על פי החוק, וכיצד היא הצליחה לגדול למימדים שאליהם הגיעה, יירדשו כרכים רבים כדי למנות את כל האשמים.

אם החוק אינו נתן להם את הלגיטימציה, הם מקבלים אותה ממס הכנסה. והחשוב מכל: הם זוכים בהכרה חרמש-מעית של רכבות בתי-אב. הצופים בצמא בחומר המשווד, מהם גם אנשי מישורה חוק (ראו מיסגרת). וגם בית-המשפט נתן להם לגי-טימציה, קיימת דוגמה אחת לפחות בה (המשך בעמוד 20)

נכון, יש חוק. אבל הוא אמור אולי להיות מוחל רק בעוד שנה, עד ש-המועצה לשידורי כבלים, האמורה להיבחר, תקבע את המדיניות לגבי סוג השידורים, תוכנם, רמתם, היקפם ומר עדיהם, ותגבש תוכניות על דרכי הפיקוח ומתן הזכות לבעלי-הוויכיונות. אלא שהאנשים המתורבתים האלה, שיקבעו כשביל עסי-ישראל כיצד יבלי את זמנו החופשי, עלולים להתעלם מהעובדה שהעם עצמו כבר החליט ובחר כיצד הוא מבלה את זמנו החופשי, ובשטח כבר יש עשרות אולי מאות אנשים, אולי לא כלייך מתורבתים, שהם בעלי-הוויכיונות בפועל.

לכסף אין ריח

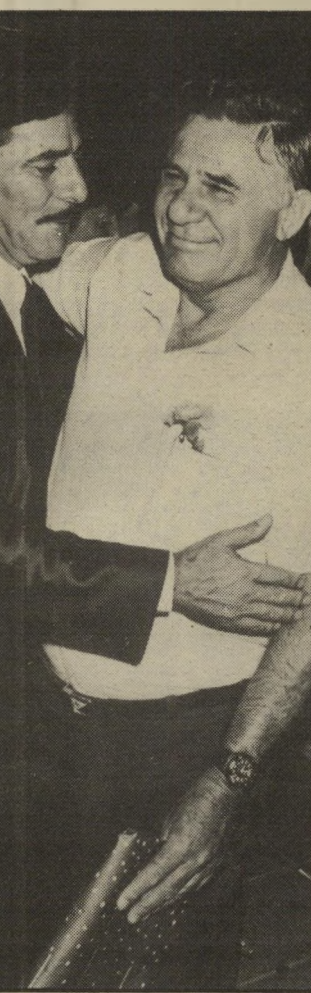
לגבי הכבלים שום דבר לא ישתנה. אם יזכו במיכור-הכל טוב ויפה, אם לא יזכו במיכור, ימשיכו לצפצף על החוק. אם עד עתה ציפצפו על החוק שנקרא חוק הבזק, יצפצפו בעתיד על החוק שייקרא חוק הטלוויזיה בכבלים או משהו דומה — השם באמת לא משנה. מה שכן: תהיה תחרות עם בעלי-הוויכיונות החוקיים, יהיה אקשן, והמישורה וקומנדו באק יירדשו להרבה יותר מאמץ ממה שהפיגנו עד עתה, ללא הצלחה יתרה.

המשך הוא זה: החוק יעמוד לצידנו, אומר צניניות הכבליסט אברהם ומפי רש: החוק אוסר על בעלי-הוויכיונות לשרר פירוטומת במשך חמש השנים הראשונות. הם לא ישרדו — אנחנו כן נשרד. כי בין כך ובין כך אנחנו עוברים על החוק. כדי לכסות על ההפסדים שלהם הם יצטרכו לגבות דמי-מנו גבוהים. אנחנו נגבה דמי-מנו נמוכים פי כמה, ולכן אף אחד לא יתחרב אליהם.

מיפקד נוכחות

(המשך מעמוד 15)
ישראל קיסר, יצחק פרץ וראשי עיריות ועסקנים בכירים. מי שנעדרו הפעם היו דווקא הבולטים בעסקני הליכוד. את כבודו של הליכוד, הנוהג בחבריו המסתובבים באופן יותר סימפטי, הצילו חברי הכנסת בני שליטא שגם הוא חווה זאת אישית שטרם ובה ממנחמה הרחוקה, ויגאל כהן, שהגיע מתל-עדישים. סויסה שהתרגש מהמחווה, אף הציע לכהן ואשתו, שולה, שפרשו מאוחר מהשיחה: "אולי תישארו לישון אצ" לנ?"

גם חברי-הכנסת אהרון אברהם-צירא, היודע, מיסיון כן שלוש שנים, מה יכולים לעולל לארם פירוטומים בלתי-

סויסה וח"כ יגאל כהן. "אולי תישארו לישון אצלנו"

נעימים בעיתונות, הופיע במופגן. בדרך לחרמון. הרשא במרכז וייסגל — מקום שאינו קרוב לשום מקום — היה מלא וגרוש בעיקר בעמד ובהרבה עיתונאים. העיתונות, אותה עיתונות שגרמה לסויסה עוגמת נפש כה רבה לאחרונה, פשוט הצדיעה לו בנוכחותה. חלק אולי באו מתוך סקרנות ורצון לסקר את האירוע. אחרים, כמו חנה זמר, עורכת דבר, ואורי אבנרי, עורך העולם-הזהה, באו להפגין נוכחות.

במהלך השיחה לא ניתן היה להבחין במרויך מי ומי נעדרים, למולם. תחילה היתה הפסקת-השמל, ובאווירה האינטימית שנוצרה היה קשה לזהות את המתחככים. אחר-כך, בלהט הצפיפות, ההמולה והאווירה השמחה, זה נשכח מהלב.

בתחילת הערב אומנם ריחפה באוויר השאלה: מה כתוב ברוח עב הכרס שבו מעיין סויסה בימים אלה, המכיל את האהשמות המפורסות שהועלו נגדו? אך אחרי כמה כוסיות, גם זה נשכח מהלב. בשעת לילה מאוחרת הסתיים האירוע: יצחק רבין, מאחרוני הפורשים מהמסיבה, נכנס למכוניתו. השכם ב" בוקר למחרת נועד לו סיוע בחרמון. אליס סויסה, המארכת המושלמת, נפרדה מאחרוני האורחים, ושולה ויגאל כהן יצאו ברכס הארכה כחורה לתל-עדישים שבעמק-ירועאל.

רפי סויסה התכוון ללילה ארוך — עיון ברוח הוועדה וניסוח תגובותיו המפורסות.